

fremmest fra den højtærede Forsvarsminister, hvorfor vi nu absolut skulde have denne Anmærkning paa Finansloven, var følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse efter „Rigsdagstidende“. Den højtærede Forsvarsminister sagde følgende: „Det er mit Haab, at jeg mulig kan opnaa, at Pengene kunne anvendes endnu bedre. Jeg ved det ikke. Det er et Forsøg, jeg gerne vil have Lov til at gøre, og som jeg gerne vil have Rigsdagen med til. Der er mange, der tale om, at der skal spares, men naar saa Ministeren kommer og spørger, om han da maa faa Lov til at blive stillet saaledes, at han kan gøre et Forsøg i den Retning, rejse adskillige sig og sige: „Nej, det skal han skam ikke have Lov til.“ Ministerens vigtigste Grund, den Grund, som senere blev anført af de Herrer, som skulde forsvare Anmærkningen, var den, at der skulde spares. Nu er det jo underligt at ville kalde det at spare, at, hvad man sparer med den ene Haand, giver man ud med den anden, hvad man kan spare paa 3 Konti, giver man ud paa 3 andre Konti. Derfor er, som sagt, ogsaa hele Resultatet, der er kommet ud af det, stakkels, 63 Kr. 3 Øre! Ja, det er, som jeg sagde, virkelig kun lidt, der er kommet ud af al den Staahej, der er bleven layet i den Anledning. Det forekommer mig, at det havde været langt bedre, særlig for de Herrer selv, om de havde lydt vort Raad og ikke sat denne Anmærkning ind paa Finansloven.

Nu har altsaa Anmærkningen vist sig fuldstændig resultatløs. Man kan jo ikke tilkende det opnaaede nogen som helst virkelig Betydning for vort Forsvarsvæsen i det hele taget. Altsaa, Virkningen har vist sig resultatløs, men alligevel er der nu herigennem gjort et Forsøg paa gennem Anmærkningspolitik at indskrænke vor Bevillingsret, og det var det, vi frygtede for, skulde ske, at der herigennem skulde komme en Indskrænkning af en af de bedste og de dyreste Rettigheder, vort Folk ejer ifølge Forfatningen, nemlig vor Bevillingsret. Vi staa jo bundne af denne Anmærkning, have været det i 2 Aar, og dette ny Ting, som nu er valgt, staaer jo bundet af den Anmærkning, som det gamle Ting for 2 Aar siden fik sat ind. Den gælder altsaa 1 Aar endnu, men jeg synes, at Resultaterne, der ere komne ud af denne Anmærkningspolitik, ere saa ringe og ubetydelige, at jeg vil haabe, at vi fremtidig maa blive fri for Anmærkninger, som kunne indskrænke Folkets Bevillingsret.

Nu kan man naturligvis sige overfor den højtærede Forsvarsminister, at den Magt og Myndighed, som blev lagt i hans Haand, og som var meget stor, og som godt kunde være bleven misbrugt paa Maader, som vi meget maatte misbillige og beklage, ikke er bleven misbrugt. Det er den ganske vist ikke, for det hele er jo saa smaa og ubetydelige Summer, at det ingen reel Betydning har, men fordi det ikke er sket under denne Minister, kunde det godt være sket under en anden Minister, da Anmærkningen gælder for 3 Aar, og ingen kunde garantere, at den Minister, vi havde den Gang, virkelig kunde sidde denne Periode ud.

Medens jeg taler om Ting, der vedrøre Militærvæsenet, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister; det angaar et Andragende, som i Fjor blev indgivet fra Orlogsværftets private Arbejdere om, at de maatte faa Ret til Pension i Lighed med, hvad der er indrømmet Hærens Laboratoriums Arbejdere, Statsbanernes Arbejdere og kommunale Arbejdere. Forslaget blev villigt modtaget af Folketinget og af dette henvist til den højtærede Ministers Undersøgelse. Den højtærede Minister udtalte i Fjor, at nu vilde Spørgsmaalet blive undersøgt i den Sommer, der er gaaet. Jeg tillader mig nu at spørge den højtærede Minister, hvor vidt disse Undersøgelser ere komne, og om vi kunne vente et Forslag i denne Samling. Jeg kan forsikre om, at disse Folk er meget stærkt interesserede i, at denne Sag bliver ordnet, saa meget mere som det i Fjor lykkedes at ordne en lignende Sag vedrørende Hærens Arbejdere.

Dernæst vil jeg gerne tillade mig at spørge om en Sag, der ogsaa blev omtalt i Fjor, nemlig Søfolks Valgret. De have jo ganske vist Valgret paa Papiret som andre Mennesker, men de have uhyre vanskeligt ved at komme til at udøve den. Det er kun i de sjældneste Tilfælde, at en Sømænd, naar et Valg afholdes, befinder sig netop paa det Sted, hvor han kan udøve sin Valgret. Der er i Norge gennemført en Lov, hvorefter norske Sømænd vistnok omtrent overalt, hvor de befinde sig i Verden, kunne komme til at udøve deres Valgret. Da vi talte om Sagen i Fjor, udtalte den højtærede Indenrigsminister, at Spørgsmaalet havde hans Sympati. Jeg vil nu spørge, om han har tænkt over den Sag senere, og om vi kunne vente et Forslag fremsat, der tilsikrer Søfolk Udøvelsen af deres Valgret.